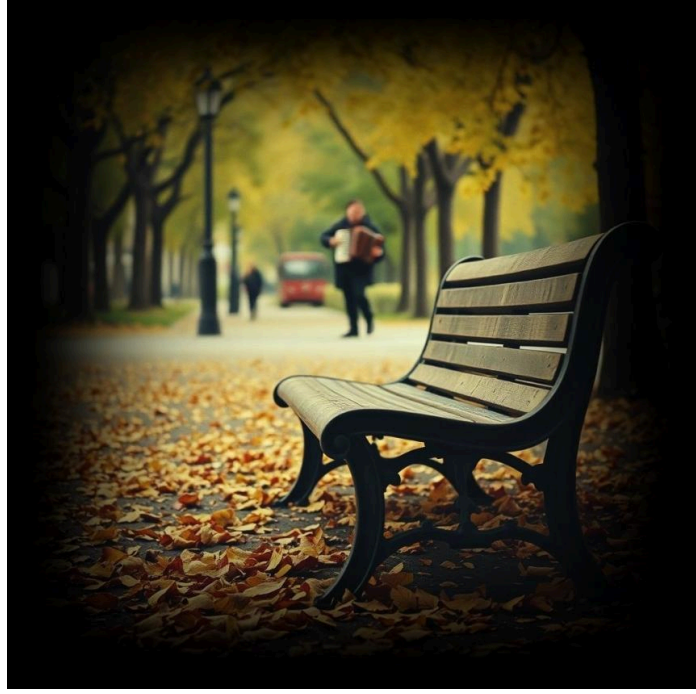

Sokak algıcısı

– redfer · 20 Mayıs 2025

yorgunum
günün sonunda
iri ve sağlam gövdeleriyle yükselen
asırlık ağaçlar
koyu ve
derin
gölgeler arasında parıldıyor
ve hafif bir rüzgar esince
birkaç yaprak ağır ağır düşüyor
beyazıt meydanına

cadde
ışıl ışııl
süzülen ışık yollara dökülüyor
erken iniyor güz akşamı
her şey eski zaman olurken
birden hafif bir melodi
az ötede
akordeonunu göğsüne yaslayarak

parkın alçak duvarı üzerine oturmuş
bir sokak çalgıcısı

yaşlı bir adam
feleğin gadrine uğramış gurbet bakışlı
sırtında çok eski
el örgüsü
dik yakalı bir kazak
eskimiş bir pantolon
yıpranmış ayakkabılar

elleri
ince uzun
başında geri yatırılmış yırtık bir yün bere
gözleri buz mavisi
verde akordeonun kutusu
açık...
birkaç kuruş atıyor içine
gelen geçen

her zaman burada
ve çok güzel çalar
yetmiş yaşlarında olsa bile
yaşadığı yere
yabancı

yanık,
çok yakıcı
çok içli bir ezgiyle başlıyor
bir hançer
kalbimin içini oyup dururken
yakama yapışıyor gurbet duygusu
büyülenmişim sanki

ben
sözünü tutmayan biri değilim
o da fareli köyün kavalcısı
ama böyle bir müziğin
etkisinden kurtulmak imkansız

tebessümüyle bakıyor yüzüme
bir selam gülümseyişi bu

az öteye
duvarın üzerine usulca ilişiyorum
gülümsüyor hala
yapraklar ağır ağır düşmeye
sarı ışıklar
pencerelerden süzölmeye
devam ediyor mütemadiyen

bir ayrılık şarkısı
bu kadar hazin bir parça
ancak hasretten söz eder
ve bu kadar içli okumak için de
hasreti
bilmek gerek
birkaç damla yaş
yaşaran gözlerimden düşüyor
avucuma

şarkı bittiğinde
sessizce
utanarak kutuya birkaç
para bırakıyorum
bu müstesna müziğin karşılığı
bu olmamalı
değil ki o da susmuyor
ödediğim bedelin çok
daha fazlasını ikram ediyor bana

sadece
gidelim diyorum
kendi kendime
buralardan
bir elveda
bir hoşça kal tebessümü
dudaklarda

redfer